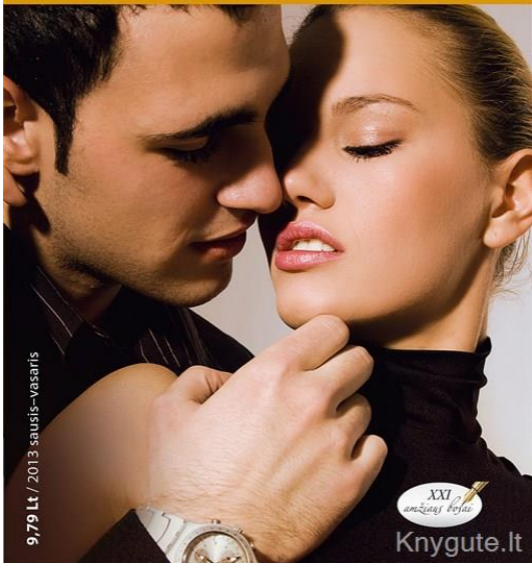

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SARAH MORGAN

Taip, pone Dukaki

9,79 Lt / 2013 sausis-vasaris

XXI
amžius be laisvės

Knygute.lt

**Sarah Morgan
(Sara Morgan)**

TAIP, PONE DUKAKI

Pirmasis trilogijos
XXI amžiaus bosai
romanas

Versta iš Sarah Morgan, Doukakis's Apprentice,
2011

© Sarah Morgan, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-720-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

- Jis čia. Atvyko. Deimonas Dukakis ką tik įžengė į pastatą.

Pažadinta panika nuspalvinto balso, Polė pakėlė galvą nuo rankų ir ją akimirksniu apakino pro langą sklindanti saulės šviesa.

- Ką? Kas? - paklausė ji padrikais žodžiais; smegenys ėmė lėtai busti iš miego miglos. Galvos skausmas, pastarąją savaitę jau tapęs gyvenimo dalimi, vis dar spaudė. - Matyt, užsnūdau. Kodėl niekas manęs nepažadino?

- Nes nemiegojai jau kelias paras, o pavargusi tampi nepakenčiama. Nesijaudink. Darau tai mudviejų labui. Štai, atnešiau maisto, - balansuodama su dviem puodeliais ir dideliu keksiuku rankose, moteris koja užtrenkė duris. - Pažadink save kava ir angliavandeniais.

Polė pasitrynė akis ir įsistebeilijo į savo nešiojamojo kompiuterio ekraną.

- Kiek valandų?

- Aštuonios.

- *Aštuonios?* - Ji pašoko ant kojų, popieriai ir tušinukai pabiro ant grindų. - Susitikimas po penkiolikos minučių! Tikėjaisi, kad nuėjusi į jį

imsiu kalbėti per miegus, ar ką? – Polė išsau-
gojo dokumentą, prie kurio dirbo visą naktį;
jos rankos drebėjo nuo staigaus prabudimo.
Širdis daužėsi, o giliai skrandyje tūnojo didžiu-
lis baimės gumulas.

Miegas visai nepadėjo – realybė prispaudė ją
it sunkus akmuo.

Viskas netrukus pasikeis. Įprastas gyvenimas
baigėsi.

– Pasistenk išlikti rami, – Debė atplaukė per
kabinėtą ir padėjo lėkštę ir puodelius ant sta-
lo. – Jei parodysi, kad bijai, jis sutryps tave.
Būtent taip elgiasi tokie vyrai kaip Deimonas
Dukakis. Jie suuodžia silpnąsias vietas ir smo-
gia būtent ten.

– Aš nebijau, – melas įstrigo gerklėje.

Polė *bijojo*. Bijojo atsakomybės ir nesėkmės
padarinių. Ir, taip, ji bijojo Deimono Dukakio.

Tik kvailys nebijotų.

– Viskas bus gerai. Žinoma, mūsų likimas –
tavo rankose, tačiau nenoriu, jog tai, kad nuo
tavęs priklauso šimto žmonių ateitis, tave jau-
dintų.

– Dėkui už raminančią mintį, – Polė leido sau
gurkštelėti kavos ir patikrino telefoną. – Mie-
gojau tik dvi valandas, o jau gavau šimtą

elektroninių laiškų. Ne jau tie žmonės niekada nemiega? – Ji greitai peržvelgė laiškus ieškodama ko nors svarbaus. – Žeraras Bonelis nori perkelti mūsų susitikimą į vakarą. Ar yra vėlesnis skrydis į Paryžių?

– Neskrisi. Traukiniu bus pigiau. Nupirkau tau nekeičiamą bilietą pusei aštuonių iš Sent-Pakro stoties. Jei Bonelis perkėlė susitikimą, turi beveik visą laisvą dieną. – Debė pasilenkė ir nuvogė gabalėlį keksiuko. – Keliuk ir apžiūrėk Eifelio bokštą. Pasimylėk su nuostabiu prancūzu ant suolo prie Senos. Tai bent!

Polė rašė atsakymą į elektroninį laišką ir nė nekilstelėjo galvos.

– Seksas viešumoje yra pažeidimas, net ir Prancūzijoje.

– Mažesnis pažeidimas, nei apskritai jokie seksai. Kada paskutinįsyk buvai pasimatyme?

– Turiu nemažai rūpesčių ir be seksualinio gyvenimo, – Polė paspaudė *siųsti*. – Ar sutvarkei užsakymą to laikraščio reklamai?

– Taip, taip. Ar kada liaujiesi galvojusi apie darbą? Baisusis Deimonas Dukakis surado savęs vertą.

– Kiti laiškai turės palaukti, – Polė padėjo telefoną ant savo stalo ir žvilgtelėjo į laikrodį. –

Velnias, norėjau dar sykį peržvelgti pristatymą. Man reikia susišukuoti - nežinau, ko pirmiausia imtis...

- Plaukų. Miegojai padėjusi galvą ant rankų ir atrodai kaip mohikanų Barbė, - iš Polės stalčiaus Debė ištraukė plaukų tiesintuvą ir įjungė jį. - Nejudėk. Tai kritinė padėtis.

- Turiu nueiti į tualetą ir pasidažyti.

- Nėra laiko. Nesijaudink. Atrodai nuostabiai. *Dievinu* tokį stilių. Tau puikiai sekasi suderinti senovę su dabartimi, - Debė perbraukė tiesintuvu Polės plaukus. - Ryškiai rausvos pėdkelnės - pats tas.

Nejudindama galvos Polė ištiesė ranką ir ištraukė kompiuterio laidą iš rozetės.

- Negaliu patikėti, kad dar nepaskambino tėtis. Jo įmonę naikina, o jo neįmanoma rasti. Palikau kokį šimtą žinučių.

- Juk žinai, jog jis niekada neįsijungia mobiliojo telefono. Nekenčia to daikto. Štai, - Debė išjungė tiesintuvą. - Baigta.

Polė susuko plaukus ir susegė juos ant pakaušio.

- Vakar net paskambinau į keletą Londono viešbučių, tikrindama, ar ten neužsisakė kambario vidutinio amžiaus vyras ir jauna moteris.

- Turėjo būti gėda.

- Užaugau su gėda, - Polė išsitraukė iš po stalo batus. - Deimonas Dukakis pasius sužinojęs, kad mano tėvas nepasirodys.

- Už jį atidirbs kiti. Visa komanda atėjo anksčiau. Mes kaip bitutės. Jei Dukakis ieško tinginių, čia tokių neras. Esam nusiteikę padaryti gerą įspūdį, nors tavo tėvo ir nėra.

- Per vėlu. Deimonas Dukakis jau nusprendė, kaip pasielgs su mumis, - Polė žinojo kaip. Ją sukaustė panika. Deimonas Dukakis ėmė valdyti jos tėvo kompaniją. Ir gali daryti su juo verslu viską, ką panorės.

Tai - Dukakio kerštas. Būdas perduoti jos tėvui žinią.

Žiaurokas ginklas. Kieti jo rūstybės ašmenys palies ne tik jos tėvą, bet ir niekuo dėtus darbuotojus, kurie nenusipelnė prarasti darbų.

Atsakomybės svoris dusino. Būdama savo tėvo dukra Polė žinojo, kad privalo kažką daryti, tačiau iš tiesų buvo bejėgė. Neturėjo autoriteto.

Debė suvalgė dar gabalėlį keksiuko.

- Kažkur skaičiau, kad Deimonas Dukakis per dieną dirba dvidešimt valandų, taigi turėsite šį tą bendro.

Po trijų bemiegių naktų Polei sunkiai sekėsi susitelkti. Apsvaigusi nuo nuovargio ji stengėsi išvaikyti debesis iš smegenų.

- Surašiau skaičius. Tikėkimės, kad Maiklas Andersonas sugebės dirbti nešiojamuoju kompiuteriu. Juk žinai, kaip jis draugauja su technologijomis. Išsaugojau pristatymą trijose vietose, nes praėjusį kartą jam kažkaip pavyko jį ištrinti. Ar kiti tarybos nariai čia?

- Visi atvyko tuo pat metu kaip ir Dukakis. Nors mums nieko nesakė. - Aplink Debės burną susimetė nepritarimo raukšlės. - Nė vienas jų nedrįsta pažvelgti mums į akis nuo tada, kai pardavė savo akcijas tam velniui Deimonui. Vis dar nesuprantu, kodėl toks turtingas, galingas magnatas kaip jis nori nusipirkti mūsų mažą kompaniją. Žinoma, man labai patinka čia dirbti, tačiau mes juk ne visai jo skonio, ar ne?

Polė mąstė apie tai, kaip sunkiai ji dirbo, kad ištemptų įmonę į dvidešimt pirmą amžių.

- Ne. Mes - ne jo skonio.

- Tai nejaugi Dukakis nusipirko mus norėdamas pasismaginti? - Debė pabaigė keksiuką ir apsilaižė pirštus. - Gal tai milijardierių terapija. Užuoť pirkęs batus, jis išleidžia didžiulę

sumą reklamos agentūrai. Tarybai jis pasiūlė krūvą pinigų.

Polė nepravėrė burnos, tačiau tamsi baimė pavirto lediniu šalčiu.

Ji žinojo, kodėl Dukakis nusipirko kompaniją. Bet niekam negalėjo to pasakoti. Deimonas Dukakis prisaikdino ją tylėti vieninteliu siaubingu skambučiu prieš kelias dienas. Skambučiu, apie kurį taip pat niekam nepasakojo. Polė kaip ir Deimonas nenorėjo, kad tai iškiltų į viešumą.

Ji prisivertė kvėpuoti lėčiau.

- Visai nenustebau, kai taryba parsidavė. Jie godūs. Taip pavargau užsakinėti jiems pietus ir pirmos klasės lėktuvo bilietus, o paskui klausyti, jog mūsų įmonė nepelninga. Jie priėmė uodus, siurbiančius mūsų gyvybę į savo storus kūnus...

Debė atšoko.

- Pole, tai šlykštu.

- *Jie šlykštūs.* - Polė mintyse dar sykį peržvelgė pristatymo medžiagą. Ar nieko nepraleido? - Nesijaudinčiau taip, jei pristatyčiau pati.

- Tu ir turėtum pristatyti.

- Maiklas Andersonas manęs bijo, todėl ne-

leidžia nė prasižioti. Nerimauja, jog galiu išplepėti, kas čia iš tiesų dirba. Be to, aš tik savo tėvo vykdančioji asistentė, kad ir kas tai būtų. Mano darbas – iš užkulisių prižiūrėti, kad viskas veiktų. – Polė labai jaudinosi dėl to, kad neturi jokių formalių kvalifikacijų. Išmoko žiūrėdama, klausydama ir pasikliaudama savo instinktais, ji buvo ganėtinai išmintinga, kad žinotų, jog daugumai darbuotojų to neužteks. Polė prispaudė rankas prie maudžiančio skrandžio – troško įeiti į kabinetą mojuodama Harvardo diplomu. – Dukakis savo organizacijoje jau turi nepriekaištingai veikiančią reklamos agentūrą. Jam nereikia dar vienos ir nereikia mūsų darbuotojų. Jis tiesiog praris mus kaip...

– Ne! – Debė pašiurpusi iškėlė ranką. – Nepasakok man, kaip bus. Ir neminėk daugiau kraujasiurbių uodų – aš ką tik papusryčiauvau.

– Tiesiog sakau...

– Na, *nesakyk*. O jei Deimonas Dukakis taip nori tavo tėvo verslo – tai juk komplimentas, ar ne? Tu manai, jog jis mus visus atleis? Kam pirkti kompaniją ir ją išardyti?

Nes nori valdžios.

Užuot likęs bejėgiu keleiviu kaip ji, Deimonas

atsisėdo į vairuotojo vietą. Kol Polės tėvas gyveno perpus už save jaunesnio vyro gyvenimą, jo kompaniją grobė plėšrūnas. Nuo kurio gynėsi ji viena.

- Pralinksmək, - Debė paplekšnojo Polei per petį. - Gal Deimonas Dukakis ne toks nuožmus, kaip kalbama. Juk niekada nebuvai su juo susitikusi.

O taip, buvo.

Jausdama, kaip veidas pamažu tampa rožinės spalvos, Polė uždarė kompiuterį.

Kartą juodu buvo susitikę vadovo kambaryje, tą dieną, kai ji ir dar viena mergaitė laikinai buvo pašalintos iš privilegijuotos internatinės mergaičių mokyklos, kurią lankė. Nelaimei, ta kita mergaitė buvo Deimono Dukakio sesuo, ir jis visą savo pyktį ir įžeidinėjimus nukreipė į Polę, gaujos vadeivą.

Vien prisiminus tą dieną jos kūnas ėmė drebėti kaip lapelis vėjyje.

Polė neturėjo jokių iliuzijų dėl ateities.

Deimonui Dukakiui ji - viso labo nelaimės nešanti mergina, kurios elgesys kelia vien rūpesčius.

Tad kai jis užsimos savo kirviu, jos galva lėks pirmoji.

Polė persibraukė ranka sprandą. Gal jai pasiūlyti atsistatydinti su sąlyga, kad jis paliks visus kitus darbuotojus. Juk Dukakiui reikia aukos už jos tėvo elgesį, ar ne? Ji ir bus ta auka.

Debė pakėlė tuščią lėkštę.

- Tai su kuo tavo tėvas susitikinėja *šikart*? Gal su ispane, su kuria susipažino salsos pamokose?

- Ne, aš... aš nežinau, - melas lengvai nuslydo Polės lūpomis. - Neklausiau. - Kone pamečiusi galvą iš įtampos ji pasiėmė mobilųjį telefoną ir įsimetė į suknelės kišenę. - Beprotiška, tiesa? Negaliu patikėti, kad Deimonas Dukakis netrukus įžengs čia ir pasiglemš viską, dėl ko dirbo mano tėvas, o šis kažkur viešbutyje...

- Kaip beždžionėlė mylisi su moterimi, kuri tikriausiai perpus už jį jaunesnė?

- Baik! Nenoriu galvoti apie tėvą, užsiiminėjantį seksu, ypač su mano amžiaus moterimi. - *Ypač su ta moterimi.*

- Jau turėtum būti prie to pripratusi. Kaip manai, ar tavo tėvas suvokia, kad spalvingas jo seksualinis gyvenimas atgrasino tave nuo santykių su vyrais?

- Neturiu laiko šiam pokalbiui. - Nusipurčiusi

minčių apie tėvą, Polė kyštelėjo kojas į batus ir užsisegė juos. – Ar kava ir pyragaičiai jau posėdžių kambaryje?

– Viskas paruošta. Bet Deimonas Dukakis greičiausiaiės darbuotojus. Jis kaip didelis baltasis ryklys. – Norėdama atrodyti grėsmingiau, Debė rankomis pavaizdavo peleką ir paniūniavo melodiją iš *Nasry*. – Jis slysta ramiais komercijos vandenimis prarydamas viską, kas pasitaiko kelyje. Jis – mitybos grandinės viršūnėje, o mes pačioje vandenyno gelmėje. Mes tik planktonas. Tikėkimės, jog esame per maži, kad taptume gardžiu užkandžiu.

Nepatenkinta palyginimu, Polė metė žvilgsnį į akvariumą, stovintį ant darbo stalo.

– Nuleisk balsą. Romeo ir Džiuljeta ima nerimauti. Jie slepiasi už jūržolių. – Polė trokšte troško prisijungti prie žuvų. Dar niekada gyvenime ji nieko taip nebijojo, kaip šio susitikimo. Kelias pastarąsias paras ji aukojo miegą stengdamasi sugalvoti, kaip išsaugoti darbuotojus. Dėl savo ateities ji nebeturėjo jokių iliuzijų, tačiau šie žmonės jai buvo kaip šeima, ir ji kausis iki mirties, kad juos apsaugotų.

Ant stalo suskambėjo telefonas ir Polė pakėlė ragelį taip entuziastingai, kaip pasmerktasis eina kartuvių link....